

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci navrhovatelů: **a) J. A., b) D. A.**, oba zastoupení JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti odpůrci: **Krajský úřad v Ústí nad Labem, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti navrhovatelů proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 4. 2004, sp. zn. 15 Ca 75/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Odpůrci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelé (dále jen „stěžovatelé“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým soud odmítl jejich návrh na povolení obnovy řízení vedeného u téhož soudu pod sp. zn. 15 Ca 218/01 s tím, že po obnoveném řízení požadovali zrušení rozhodnutí Okresního úřadu v Litoměřicích (poznámka soudu: působnost okresního úřadu následně přešla na Krajský úřad Ústeckého kraje, dále též „odpůrce“) ze dne 10. 5. 2001, č. j. RRR/SŘ/286/2001-5.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení především uvedl, že podle ustanovení § 111 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se řízení ukončené pravomocným rozsudkem na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější. Podle ustanovení

§ 114 stejného zákona je obnova řízení přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí.

V daném případě sice stěžovatelé tvrdili, že rozsudek krajského soudu ze dne 6. 12. 2001, č. j. 15 Ca 218/01 - 18, byl vydán v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu, ve skutečnosti však se jednalo o rozsudek vydaný v řízení o žalobě na zrušení správního rozhodnutí podle tehdy platné hlavy páté občanského soudního řádu („o. s. ř.“). Proto soud návrh na obnovu řízení odmítl pro nepřipustnost.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňují důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítají tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Uvádějí, že shora citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 6. 2001 nebyli shledáni účastníky stavebního řízení, ačkoliv jsou tzv. mezujícími sousedy. Odpůrce však následně připsal ze dne 27. 1. 2004 přehodnotil svůj dosavadní právní názor a stěžovatelé proto podali žádost o obnovu řízení. Přitom však uvádějí, že „kasační stížnost podávají jenom proto, že doufají, že z odůvodnění kasačního soudu se mohou dozvědět, jakým způsobem se proti sousedovi mohou vůbec bránit, popř. jakým způsobem by měli ve stavebním řízení postupovat.“

Proto navrhuji napadené usnesení krajského soudu zrušit.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatelé chybně označili důvod kasační stížnosti jako důvod podřazený ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ačkoliv na projednávanou věc dopadá speciální důvod, zakotvený v písm. e) stejného zákonného ustanovení („*Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*“). Jak je totiž patrné ze shora uvedeného, v daném případě byl návrh odmítnut. Protože však každé podání je posuzováno z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy, zaměřil se Nejvyšší správní soud v dalším na naplnění kasačního důvodu obsaženého v citovaném ustanovení písm. e).

V projednávané věci byl návrh na obnovu řízení odmítnut jako nepřipustný, jelikož stěžovatelé tuto obnovu navrhovali proti rozsudku vydanému v řízení o žalobě na zrušení správního rozhodnutí, nikoliv v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu. K tomu Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na svoji konstantní judikaturu (viz např. Sb. NSS č. 275/2004), podle níž „*rozhodnutí soudu vydané podle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném k 31. 12. 2002, je rozhodnutím ve správním soudnictví, bez ohledu na to, zda šlo o rozhodnutí v řízení o žalobě nebo o opravném prostředku, či zda se jednalo o rozhodnutí správního orgánu ve veřejnoprávní či soukromoprávní věci. Proti takovému rozhodnutí není přípustná obnova řízení ani podle ustanovení § 114 odst. 1 s. ř. s.*“

Jelikož v daném případě stěžovatelé nikterak nezpochybnili (a ani z předloženého soudního správního a soudního spisu nevyplývá nic, tuto skutečnost relativizující), že se skutečně domáhají obnovy soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

je nutno s odkazem na kogentní znění ustanovení § 114 odst. 1 s. ř. s. a rovněž na citovaný judikát Nejvyššího správního soudu konstatovat, že krajský soud zcela správně a v souladu se zákonem tento návrh odmítl jako nepřijatelný.

K upřímně vyjádřené skutečné motivaci stěžovatelů k podání kasační stížnosti („dozvědět se možnosti obrany proti sousedovi ve stavebním řízení“) Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o kasační stížnosti přezkoumává napadené rozhodnutí krajského soudu. Tímto rozhodnutím byl v projednávané věci odmítnut návrh stěžovatelů a jelikož Nejvyšší správní soud je vázán důvody a rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), zásadně mu přísluší vyjadřovat se pouze k zákonnosti tohoto procesního postupu krajského soudu, vrcholícího odmítnutím návrhu. Jak je patrné ze shora uvedeného, zvolený procesní postup byl zcela v souladu se zákonem a kasační stížnost proto musí být shledána nedůvodnou. Navádět a inspirovat stěžovatele k dalším možnostem obrany proti předmětnému stavebnímu řízení soudu nepřisluší, a to již z toho důvodu, že by tím porušoval ústavně garantovaný princip rovnosti účastníků řízení tím, že by jednoho z účastníků dalších potencionálních řízení poučil o jeho procesních možnostech. Orgány veřejné moci, mezi něž samozřejmě spadají též soudy, musí v takovýchto otázkách zůstat neutrální a nezbývá proto než stěžovatelům připomenout, že nejdůležitějším prostředkem ochrany práva, jehož by mělo být při úvahách o vlastním procesním postupu využíváno, je institut advokáta, který by především v tomto smyslu měl svým klientům poskytnout kvalifikované právní služby.

Ze shora uvedených důvodů kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), neboť neshledal nezákonnost napadeného usnesení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a odpůrci Krajskému úřadu Ústeckého kraje náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se odpůrci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu